

Versete călăuzitoare: Exodul 25.1-9

Exodul 25.1-9: Și Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel să ia pentru Mine un dar ridicat: veți lua darul Meu ridicat de la orice om pe care-l îndeamnă inima. Și acesta este darul ridicat pe care-l veți lua de la ei: aur și argint și aramă și material albastru și purpură { n.tr.: purpură albastră și roșie } și stacojiu și în subțire și păr de capră și piei de berbec vopsite roșu și piei de vițel de mare și lemn de salcâm; untdelemn pentru luminător; mirodenii pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia plăcut mirositoare; pietre de onix și pietre de prins în efod și în pieptar. Și să-Mi facă un locaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor. Potrivit cu tot ce-ți arăt, modelul cortului și modelul tuturor uneltelor lui, așa să faceți”.

Întâlnim aici o listă de materiale care erau necesare pentru construcția Cortului întâlnirii, locuința lui Dumnezeu. El era o clădire minunată, care reprezenta cea mai mare cheltuială și valoare pentru epoca în care a fost construit, dar și pentru toate timpurile. Nu a fost cruțată nicio cheltuială și nu s-a făcut nicio economie la acest splendid proiect, pentru a pregăti locuința lui Dumnezeu. Rezultatul a fost așa de glorios și de minunat, cum nici un ochi uman nu mai văzuse vreodată, dar în același timp potrivit pentru a-i însoți în pustie.

Metalele care urmau să fie folosite erau aurul, argintul și cuprul. Tot lemnul de salcâm din interiorul Cortului întâlnirii a fost acoperit cu *aur*, adică scândurile, chivotul legământului, altarul tămâiei și masa pentru pâinile punerii înainte. Pe de altă parte, sfeșnicul și capacul ispășirii au fost făcute în întregime din acest metal prețios.

Argintul constituia fundația clădirii, deoarece fiecare scândură se sprijinea în mod sigur pe două picioare de argint, care erau prevăzute cu niște adâncituri în care se introduceau cepurile scândurilor. Acest lucru a conferit rezistență și stabilitate întregii construcții.

Cuprul a fost folosit în curtea din față a cortului; atât picioarele stâlpilor de la intrarea în Cortul întâlnirii, cât și cele ale întregii curți din față erau din cupru. În afară de aceasta, din acest material solid și durabil erau făcute și ligheanul și acoperământul altarului arderii-de-tot, precum și diferitele ustensile ale altarului.

În continuare, sunt menționate materialele din care au fost confecționate covoarele: purpură albastră și roșie, stacojiu și în subțire. Pentru celelalte covoare au fost folosite păr de capră, piei de berbec vopsite în roșu și piei de vițel de mare. Lemnul de salcâm era pentru scânduri. Cu fiecare dintre aceste materiale ne vom ocupa în continuare în detaliu, pe măsură ce părțile individuale ale acestei minunate structuri vor veni în fața noastră.

În cele din urmă, sunt menționate untdelemnul, mirodeniile și pietrele prețioase, fiecare conținând gânduri prețioase. Vom ajunge mai târziu la semnificația lor spirituală.

Să luăm acum în considerare trei puncte în legătură cu enumerarea acestor elemente:

1. Mai întâi se spune că Dumnezeu Își încurajează poporul să aducă o jertfă *voluntară*: „veți lua darul Meu ridicat de la orice om pe care-l îndeamnă inima” (Exodul 25.2).
2. În al doilea rând, întâlnim dorința Sa de a avea o locuință în mijlocul poporului său: „Și să-Mi facă un locaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor” (Exodul 25.8).
3. În al treilea rând, totul trebuia să fie făcut după modelul arătat lui Moise: „Potrivit cu tot ce-ți arăt, modelul cortului și modelul tuturor uneltelor lui, așa să faceți” (Exodul 25.9). Mai ales acest ultim punct ne va preocupa în continuare în examinarea detaliată a Cortului întâlnirii.

Vom analiza acum primele două puncte mai în detaliu.

Toate materialele vorbesc, într-un fel sau altul, despre Hristos în multiplele Sale perfecțiuni și glorii. Cu toate acestea, poporul era chemat să le aducă ca jertfă voluntară. Dumnezeu ni L-a revelat pe Hristos în toată plinătatea Sa - dar dacă El va locui acum printre noi și dacă ne vom bucura practic de prezența Sa și vom avea părtășie cu El, nu trebuie oare să fie într-un fel pe baza unei jertfe de bună voie din partea noastră? Astăzi nu mai este vorba de jertfe materiale, pentru că nu ni se cere să aducem în adevăratul sens al cuvântului partea noastră de aur, argint sau pietre prețioase. Dar inimile noastre trebuie să fie aprinse și să fie dispuse să intre în ceea ce este Hristos, Domnul nostru, pentru a le aduce, ca să spunem așa, lui Dumnezeu, care la rândul Său ni-L descoperă pe Domnul prin Duhul Său și ne face să ne bucurăm mai mult de El.

Deci am putea spune că responsabilitatea este a noastră. Totul izvorăște din harul desăvârșit, dar curge prin inimi făcute binevoitoare de acest har. Așadar, într-un fel, Hristos trebuie să fie pentru inimile noastre ceea ce reprezintă aurul, argintul etc. Aceasta nu este o simplă înțelegere intelectuală, ci o înțelegere a surselor înseși ale vieții noastre, care ne determină să le depunem, ca să spunem așa, în fața milostivului nostru Dumnezeu - pentru a fi folosite și acceptate de El. Ce idee! Fie ca Duhul Sfânt să lucreze roadele Sale în noi. Noi nu suntem meniți doar să primim, ci și să dăruim. În timp ce punem acum în fața noastră o componentă după alta a acestei clădiri, fie ca toate acestea să fie făcute cu scopul de a le primi adânc în inimile noastre, pentru ca ele să ne conducă la închinare și la o viață asemenea lui Hristos. Aceasta este ceea ce Îl glorifică pe Dumnezeu, pentru că este plăcerea Lui să audă despre Fiul Său binecuvântat. El iubește când Îi spunem nevoia noastră, și totuși este singurul Nume prețios și dulce al lui Isus, în care strălucește toată slava Singurului-Fiu.

Să fim, așadar, un popor binevoitor, cu inimi care bat pentru Hristos, pentru care El este toată fericirea, și care astfel Îl aduc pe Domnul și Mântuitorul lor Hristos la Dumnezeu.

Ajungem astfel la cel de-al doilea punct în legătură cu subiectul locuinței lui Dumnezeu la oamenii: „Și să-Mi facă un locaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor” (Exodul 25.8).

Dumnezeu are părtășie în Grădina Eden

Când Dumnezeu Și-a început lucrarea de creație, gândul Său a fost să fie în mijlocul creaturilor Sale. Acest lucru ne este prezentat în mod minunat în Proverbele 8. Acolo vorbește Unul numit Înțelepciune - care a existat înainte de a fi creația, înainte de a se fi format pământul cu munții și izvoarele sale. El a fost cu Dumnezeu din timpuri imemorabile, un membru al familiei divine - Unul în care Dumnezeu Își avea desfătarea. Dar El adaugă: „găsindu-Mi plăcerea în fiii oamenilor” (Proverbele 8.23-31). Observă, așadar, că dragostea divină - în Fiul - se odihnea asupra creaturilor Sale chiar înainte de a exista creația și că era dorința Sa de a locui cu ele.

Aici cele două gânduri, răscumpărarea și locuirea la oamenii, par a fi legate. Pe cât de sigur era faptul că Domnul nostru iubit era Răscumpărătorul, Mielul „cunoscut dinainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1.20), pe atât de sigur El a dorit să locuiască în mijlocul poporului Său răscumpărat.

Dar haideți să privim acest lucru puțin mai îndeaproape, analizând câteva pasaje din Scriptură care vorbesc, în modele, despre locuirea lui Dumnezeu la oameni. Mai întâi privim înapoi la Eden, paradisul omului, unde primii noștri părinți au trăit în inocență. Avem impresia că

Locuința lui Dumnezeu

Dumnezeu S-a purtat cu ei în mod sfânt, dacă putem spune așa. Căci după cădere se spune despre El că a umblat în grădină în răcoarea zilei, iar din aceste cuvinte putem trage concluzia că aceasta nu era o vizită neobișnuită din partea Dumnezeului sfânt. Cu toate că Eden, locuința omului inocent, nu era locul neprihănirii veșnice, totuși păcatul nu intrase încă acolo, iar Dumnezeu putea, într-o oarecare măsură, să aibă relații cu creaturile Sale. Ce imagine frumoasă este aceasta: grădina plantată de mâna lui Dumnezeu pentru plăcerea omului și ca loc de activitate, iar Creatorul a coborât în acest loc pentru a avea părtășie cu el, atât cât a fost posibil în aceste circumstanțe.

Dar, cu regret, păcatul a stricat totul în curând. Satan, care nu putea suporta nici măcar prezența unui Dumnezeu sfânt și care nu putea suporta gândul subordonării creaturilor față de El, căzuse deja din starea în care fusese creat. Se ridicase împotriva lui Dumnezeu și de atunci a fost dușmanul căzut, neînduplecat și fără speranță al sfințeniei, bunătății și milei lui Dumnezeu. El vine cu îndoieli subtile despre această bunătate a lui Dumnezeu și o înșală pe femeie. Bărbatul o urmărește în deplină cunoștință de cauză. Astfel, păcatul intră în lume și, când Dumnezeu S-a coborât să aibă (nu putem spune așa?) relația Sa obișnuită cu creaturile Sale, acestea au fugit de El și s-au ascuns după copacii din grădină.

Păcatul nu poate suporta prezența lui Dumnezeu. Din acea zi, omul nu mai poate suporta gândul acelei prezențe sfinte. Care este scopul oricărei religii păgâne? Nu pentru a-i da omului cunoașterea lui Dumnezeu, ci pentru a-l face capabil să se descurce fără Dumnezeu. Cele mai rele sau cele mai rafinate ritualuri au un lucru în comun: în ele, omul se ascunde de Dumnezeu într-o amăgire de sine voită, fără să se teamă de nimic mai mult decât de gândul unui Dumnezeu desăvârșit de sfânt. Conștiința strigă după ceva și, de aceea, omul își împinge religia între el și Dumnezeu, dar astfel se află practic în afara Edenului. Nu știm nimic mai mult despre această locuire inițială a lui Dumnezeu la creaturile Sale, cu excepția acestei scurte priviri pe care ne-o oferă Scriptura aici. Este o chestiune trecută pentru totdeauna.

Dumnezeu îl vizitează pe Avraam

Trecem la o altă aluzie din Geneza referitoare la locuirea lui Dumnezeu, sau mai degrabă la vizita lui Dumnezeu la oameni. Există o imagine mai frumoasă în această carte decât vizita celor trei străini la Avraam (Geneza 18.1-8), în timp ce acesta stătea la intrarea cortului său în căldura zilei? Patriarhul plin de credință îi vede pe străini apropiindu-se și le oferă cu râvnă ospitalitatea casei sale. Unul dintre ei este Dumnezeul cel viu, iar ceilalți doi sunt îngerii Săi, pe care îi va trimite în curând la o altă slujbă. Dumnezeul Sfânt acceptă ospitalitatea oferită și devine oaspete în cortul pelerinului Avraam.

Aici, în prima carte a Scripturii, avem o imagine a caracterului intimității lui Dumnezeu cu poporul Său. În azimele și în vițelul oferit ca hrană vedem exemplificată „pâinea lui Dumnezeu” - Persoana fără păcat a lui Hristos - și jertfa Sa. Aceasta este singura bază pe care un Dumnezeu drept și sfânt poate avea vreo părtășie cu o creatură căzută; credința recunoaște întotdeauna acest lucru, începând cu Abel.

În contrast grav cu aceasta, îngerii sunt trimiși la Sodoma, unde Lot și-a făcut casă. Acolo nu este nici cort, nici altar. Lot își sacrificase caracterul de străin și de preot pentru un câștig pământesc, așa că Dumnezeu nu Se apropie personal de el. Îngerii Lui îl salvează prin har, dar nu există intimitate.

Dumnezeu locuiește în Cortul întâlnirii

Următoarea imagine despre locuirea lui Dumnezeu la oameni (Cortul întâlnirii) ne va preocupa mai târziu. Nu este vorba de o vizită temporară la un individ, ci de o rămânere la poporul Său în timpul călătoriei în pustie și după aceea.

Chivotul legământului în afara cortului

Când Cortul întâlnirii a fost adus în țară, a fost ridicat în Silo. După istoria dezastruoasă a lui Israel, descrisă în cartea Judecătorilor - o apostazie după alta -, chivotul legământului a fost luat de filistenii și, deși Dumnezeu i-a scăpat din mâna lor, el nu a mai fost niciodată așezat în Cortul întâlnirii din Silo (compară cu Psalmul 78.60-72). Și acesta este unul dintre numeroasele indicii că Cortul întâlnirii avea doar o valoare simbolică - în sensul că vorbea despre Hristos. 2 Cronici 1.3,13 ne arată Cortul întâlnirii din Gabaon, dar nu pentru serviciul divin stabilit, din câte ni se spune.

Dumnezeu locuiește în Templu

Urmează un simbol al locuinței permanente a lui Dumnezeu pe pământ: Templul. Construit de Solomon, acesta a fost o încununare magnifică a glorioasei sale domnii. În timp ce în principiu se păstrează planul Cortului întâlnirii, totul vorbește despre stabilitate: pietrele sale vorbesc despre stabilitatea divină; sculpturile și aurul său vorbesc despre glorie. Dar este totuși doar un simbol. „Iar Solomon l-a zidit o casă”, a proclamat Ștefan, doar pentru a le reaminti imediat ascultătorilor săi că „Cel Preaînalt nu locuiește în cele făcute de mâini” (Faptele apostolilor 7.47-50). În mod semnificativ, Ștefan își încheie rezumatul istoriei lui Israel cu Templul; acesta a fost culmea gloriei națiunii și trebuie doar să urmărim istoria lui Solomon pentru a vedea că totul a fost doar o umbră. Rugăciunea de consacrare nu se stinsese încă pe munții Ierusalimului când Solomon a căzut în păcat rușinos și în idolatrie. Totul nu era decât o imagine, așteptând ca toată slava lui Dumnezeu să fie încredințată Celui care era desăvârșit, absolut și constant - în inimă, viață și ființă - reprezentarea lui Dumnezeu.

Templul este distrus - și reconstruit

Nebucadnețar a distrus Templul, l-a ars complet și a dus uneltele de aur împreună cu poporul în Babilon. Prin har, o rămășiță a poporului este adusă înapoi la Ierusalim după șaptezeci de ani de captivitate și Templul este reconstruit. Desigur, totul era foarte redus și nu citim nimic despre faptul că norul Șehina a fost văzut. Dar casa lui Dumnezeu era acolo și, de asemenea, promisiunea făcută poporului că, dacă se vor întoarce cu sinceritate la Dumnezeu, El va face ca gloria de la urmă a casei acesteia să fie mai mare decât cea a primei (Hagai 2.9).

Dumnezeu locuiește în Hristos Isus

Între Maleahi și evanghelia după Matei se întind câteva secole de tăcere, când, deodată, gloria revine în țara lui Emanuel. Dumnezeu Însuși a venit! „Și Domnul pe care-L căutați va veni deodată în Templul Său” (Maleahi 3.1). Și cum vine El? Vedem cerurile deschise și slujitorii Săi slujind cu încântare cu ocazia sosirii Creatorului lor pe pământ. Dar când ne uităm pe pământ, pentru a vedea unde Își va găsi această glorie, nu o găsim în Templu, nici măcar în Ierusalim. Mergem la Betleem și împreună cu păstorii uimiți vedem în iesle Templul lui Dumnezeu, sanctuarul în care slava Sa și-a găsit o casă și o locuință. „Cuvântul S-a făcut carne și a locuit {sau: Și-a întins cort; în engleză *tabernacled*} printre noi și noi am privit gloria Lui,

Locuința lui Dumnezeu

glorie ca a Singurului de la Tatăl.” Când îl vedem pe Omul Hristos Isus, vedem adevărata locuință a lui Dumnezeu. El a putut spune despre trupul Său: „Dărâmați Templul acesta și în trei zile Îl voi ridica” (Ioan 2.19). Dumnezeu a găsit în sfârșit un loc de locuit potrivit printre oameni.

Aici, ca să spunem așa, sunt două locașuri: unul, Templul fără slava Șehinei, dar legat de toate formele și ritualurile cu care se lăudau iudeii; celălalt, Omul Hristos Isus, Fiul glorios al lui Dumnezeu, care S-a prezentat ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ. Aceste două locuințe sunt în contrast una cu cealaltă. Una este un martor al istoriei de păcat din trecut a lui Israel și a nevoii sale de mântuire; celălalt este Sfântul fără pată, fără păcat. Pe care dintre ele o vor recunoaște conducătorii?

Domnul nostru vine în Templu și îi alungă pe cumpărători și vânzatori cu cuvintele: „Nu faceți din casa Tatălui Meu casă de negustorie” (Ioan 2.13-17). Mai târziu o numește „peșteră de tâlhari” (Matei 21.13), ceea ce ar trebui să fie o casă de rugăciune. Ce Templu vor ei să aibă: clădirea simplă, „casa voastră” (Matei 23.38), cum o numește El, sau pe Cel care va curăța casa și care era El Însuși locuința lui Dumnezeu? Cunoaștem răspunsul teribil. Pilat pune înaintea lor un ucigaș și pe Hristos, iar ei strigă (oh, inimile noastre rele au spus cândva același lucru): „Ia-L pe acesta și eliberează-ne pe Baraba!” (Luca 23.18).

Astfel, Templul a fost distrus, atât cât a putut face mâna omului. Templul frumos și care nu se poate strica al trupului Său este așezat în mormânt, iar duhul Său se întoarce la Tatăl. Acesta este răspunsul omului în legătură cu locuința lui Dumnezeu aici. Ea Îl apropie prea mult pe Dumnezeu - sfințenia Lui mustră păcatul, iar omul preferă chiar și un ucigaș în locul Hristosului sfânt al lui Dumnezeu.

Dar scopurile de har ale lui Dumnezeu nu sunt zădărnicate de păcatul omului. Tocmai acest act de violență, această vrăjmășie revelată prin respingerea și moartea Domnului Isus, este ocazia pentru cea mai perfectă revelare a dragostei lui Dumnezeu. Moartea Sa a croit calea pentru ca dragostea lui Dumnezeu să se reverse în har către cei mai răi și mai săraci păcătoși.

Acum mergem puțin mai departe. Dumnezeu a avut această locuință glorioasă pe pământ în propriul Său Fiu preaiubit. Dar omul nu a putut și nu a vrut să aibă această apropiere a unui Dumnezeu care să locuiască cu el și L-a alungat pe Isus - Emanuel - prin răstignirea Lui. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți și El S-a înălțat la cer. „Templul” a intrat în interiorul cortinei, în sanctuarul interior.

Duhul Sfânt locuiește în credincioși

Privește însă minunile harului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a fost trimis de un Hristos glorificat și de Tatăl, iar noi avem acum o locuință a lui Dumnezeu formată prin Duhul (Efeseni 2.22). Fiecare, care crede în Domnul Isus, este o piatră vie în această casă spirituală, care „crește spre a fi un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2.21). Cât de minunat este harul lui Dumnezeu! În lumea în care Preaiubitul Său a fost răstignit, în care oamenii au strigat: „Ia-L pe Acesta {sau: la moarte cu Acesta}”, s-a format o locuință care este făcută dintr-un astfel de material. Oameni, care își recunosc starea lor pierdută și recunosc harul și dragostea infinită a lui Dumnezeu - din această carieră a naturii au fost cioplite pietrele prețioase pentru acest templu al lui Dumnezeu. Astfel, fără prea mult tam-tam, fără zgomot de ciocan (1 Împărați 6.7), această

Locuința lui Dumnezeu

locuință veșnică a lui Dumnezeu crește până când Dumnezeu „va scoate piatra cea mai de sus a colțului cu strigăte: «Îndurare, îndurare pentru ea!»”. (Zaharia 4.7).

Însă deja acum Dumnezeu locuiește prin Duhul Său în Adunare, templul Său; și fiecare credincios este, de asemenea, personal, o locuință a lui Dumnezeu. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?” (1 Corinteni 6.19). În momentul în care cineva L-a primit pe Hristos, el este „pecetluit cu Duhul Sfânt al făgăduinței” și are pe Duhul locuind în el ca „arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite” (Efeseni 1.13,14). Ce gând sfânt este acesta - trupurile noastre sunt locuința lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care Și-a stabilit locuința în ele pe baza răscumpărării realizate prin moartea ispășitoare a lui Hristos.

Locuirea lui Dumnezeu în Împărăția Milenară

Am vorbit despre faptul că Israel L-a respins pe Hristos și că slava a părăsit Templul lor. Domnul spusese: „Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23.38) și nu va rămâne nici măcar o piatră peste alta. Dar în profetul Ezechiel avem o imagine foarte frumoasă în legătură cu distrugerea Templului sub Nebucadnețar și restaurarea lui la începutul Împărăției Milenare.

Profetul vede slava lui Dumnezeu părăsindu-și locul dintre heruvimi și stând deasupra pragului Templului (Ezechiel 10.4). Acest lucru arată cât de reținut este Dumnezeu cel sfânt și milostiv să părăsească locuința Sa. Este ca și cum El se roagă de poporul Său, dacă nu vrea să acorde sfințeniei Sale un loc printre ei. Vai, nu primește niciun răspuns; și, șovăitor, părăsește pragul și se așază în afara Templului (Ezechiel 10.18,19). El șovăie în continuare și tot nu primește niciun răspuns, așa că părăsește Muntele Templului și se duce pe Muntele Măslinilor (Ezechiel 11.22,23). În cele din urmă, El pleacă și îi lasă singuri. Poporul său este apoi dus în captivitate, iar Templul zace în ruine.

Dar să trecem la ultima parte a profeției, care ne arată rămășița poporului care - în viziunea profetului - este adus înapoi din captivitate (Ezechiel 43). Acest lucru se datorează exclusiv credințioșiei milostivului lor Dumnezeu, care lucrează în ei judecata de sine și adevărata pocăință. Ei sunt readuși în țara lor, fiecare seminție la moștenirea ei, iar Templul lui Dumnezeu este din nou centrul lor, reconstruit cu o glorie mult mai mare decât oricând, iar gloria care se îndepărtase de el se întoarce în același mod în care se îndepărtase. Dumnezeu Se întoarce și Își stabilește reședința în acel viitor Templu, iar slava îi va servi drept acoperământ (Isaia 4.5). Din Sion, frumusețea desăvârșită, va străluci Dumnezeu, iar numele cetății va fi: YAHWE ȘAMA, „Domnul de acolo” (Ezechiel 48.35). Avem acolo locuința pământescă a lui Dumnezeu în timpul Împărăției Milenare. Iar ochiul trebuie doar să privească în sus pentru a vedea gloria cetății cerești. În lumina acestei cetăți vor umbla națiunile pământului în această epocă fericită. Atunci „Împăratul va împărăți cu dreptate” (Isaia 32.1), iar Domnul nostru Isus va fi recunoscut ca Domnitor de drept peste lumea în care a fost respins și răstignit.

Locuirea lui Dumnezeu în starea veșnică

În cele din urmă, avem locuința definitivă a lui Dumnezeu. Domnul nostru binecuvântat a promis poporului Său: „Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt *Eu*, să fiți și *voi*” (Ioan 14.2,3). Cunoaștem drumul pe care El a mers la Tatăl. El ar fi putut să se înalțe la casa Sa din cer în orice moment în timpul vieții Sale sfinte și inegalabile, dar atunci ar fi rămas singur. În limbajul robului evreu care a refuzat să iasă liber, El a spus: „Îmi iubesc pe soția mea și pe

Locuința lui Dumnezeu

copiii mei, nu vreau să ies liber” (Exodul 21.5). Și astfel, în dragostea Sa devotată, El a fost străpuns, ca să zicem așa, la stâlpul ușii. Cu alte cuvinte, calea Sa a dus la Tatăl prin Golgota – El va trece prin moarte - răstignit și „înviat dintre morți prin slava Tatălui” (Romani 6.4). Astfel, El a pus temelia veșnică și dreaptă a acestei patrii, în care păcatul nu poate intra niciodată și care nu va fi niciodată zdruncinată de judecată.

El a intrat în cerul însuși și l-a luat în posesia Lui ca loc de locuire pentru poporul Său răscumpărat pentru toată veșnicia. La sfârșitul Apocalipsei vedem cetatea cerească „ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” și auzim o voce care spune: „Iată, cortul {în engleză: *tabernacle*} lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui {sau: Și-a întins cort; în engleză: *tabernacle*} cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21.2-4).

În sfârșit, Dumnezeu Se odihnește în creația Sa, locuind în mijlocul poporului Său – un neam răscumpărat, un popor care nu mai fuge de prezența Sa, ca părinții noștri vinovați din Eden. Nici nu le va face doar o vizită, așa cum a făcut la Avraam; nici nu Se va revela doar vag și condiționat, așa cum a făcut în Cortul întâlnirii sau în Templu; nici nu Se va revela doar în Fiul fără pată al dragostei Sale, care în smerenia Sa a pășit pe acest pământ pentru o scurtă perioadă de timp; și nici nu este doar o casă spirituală, în care Duhul Sfânt locuiește în Adunarea de pe pământ, ci va fi o revelare deplină și veșnică a Lui Însuși în Hristos și, prin El, în Adunare, în Israel, în națiunile mântuite și în întregul univers.¹ Când acest lucru va fi realizat, Dumnezeu va putea spune: „Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei”.

Când ne oprim astfel asupra Cortului întâlnirii și înțelegem adevărurile sale spirituale, realizăm ceea ce Dumnezeu a dorit și a lucrat de la început și pe care Fiul Său demn de adorare, Domnul nostru, l-a făcut posibil prin moartea Sa ispășitoare. „El Se bucură de tine cu bucurie, El tace {sau „Se odihnește”} în dragostea Sa, El Se veselește de tine cu cântare de bucurie” (Țefania 3.17).

Cel de-al treilea punct, că Moise trebuia să facă totul după modelul care i-a fost arătat pe munte, ne va preocupa în detaliu. În acest moment este suficient să ne amintim că alcătuirea nu a fost lăsată în seama minții naturale a lui Moise. Asemănările reale sau doar imaginare dintre Cortul întâlnirii și templele egiptene sunt interzise. La fel cum religia Egiptului era o răstălmăcire satanică a adevărului lui Dumnezeu făcut cunoscut omului, tot așa și templele care adăposteau acea religie erau o răstălmăcire a adevărului despre locul unde locuiește Dumnezeu. Chiar asemănările constau în falsificări, care dădeau naștere la cele mai josnice blasfemii. Cât de recunoscători Îi putem fi lui Dumnezeu, care nu a lăsat nimic la mintea omului căzut, ci a revelat totul complet în Cuvântul Său, nu numai doar ca „model”, ci în Cel care este chipul Dumnezeului nevăzut (compară cu Coloseni 1.5). Vom vedea că deja acest „model” este împlinit de El până în cel mai mic detaliu. Fie ca dorința noastră să fie să-L recunoaștem pe Domnul în tot acest model și să ne alăturăm cuvintelor grecilor din Ioan 12.21: „Vrem să-L vedem pe Isus” (Ioan 12.21).

¹ Remarcă: De altfel, în starea veșnică nu va mai fi diferență între Israel și națiuni.

Titlul original: „God’s Dwelling-Place”,
Prelegerea a 2-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914